

Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα

Τίτλος βιβλίου: «Παπούτσια με φτερά»

Συγγραφέας: Παπαγιάννη Μαρία

Εκδόσεις: Πατάκη

ΕΡΓΑΣΙΕΣ (ΟΜΑΔΑΣ Α')

✚ ΑΣΚΗΣΗ 1

- ✓ Στο βιβλίο παρουσιάζονται δύο διαφορετικοί κόσμοι. Ο πραγματικός κόσμος της Ρόζας, στη νέα της γειτονιά, και ο πλασματικός κόσμος, στον οποίο δίνει τη μάχη της για τις γλώσσες που χάνονται. Να επιλέξεις τέσσερα (4) αποσπάσματα, δύο από τον κάθε «κόσμο» της Ρόζας και να τα σχολιάσεις με το δικό σου τρόπο.

(Αποσπάσματα για τη ζωή και τις ανθρώπινες σχέσεις από τον πραγματικό κόσμο της Ρόζας)

α) «Αν κάποιος έχει φαντασία, μπορεί και φαντάζεται έναν καλύτερο κόσμο. Κλείνει τα μάτια του και βλέπει αυτό που ποθεί».

Όλοι οι άνθρωποι με τη φαντασία μας έχουμε τη δυνατότητα να φανταζόμαστε έναν καλύτερο κόσμο και να αγωνιζόμαστε να κάνουμε το όνειρο πραγματικότητα. Οι δυσκολίες θα υπάρχουν πάντα, αλλά εμείς δεν πρέπει να απογοητευόμαστε, αλλά να χρησιμοποιούμε τη φαντασία μας, για να αλλάξουμε ό, τι επιθυμούμε.

β) «Ο καθένας έχει τον δικό του παράδεισο... Κι ο δικός μου παράδεισος; Πότε σκεφτόμουν κάτι μικρό, κάτι ελάχιστο, και πότε κάτι άπιαστο. Στο τέλος, αφού σκέφτηκα πολύ... αποφάσισα πως κι από ένα τίποτα γίνεται ο Παράδεισος».

Βλέπουμε ότι, αν και οι άνθρωποι δεν έχουνε τίποτε κοινό μεταξύ τους, υπάρχει κάτι που τους ενώνει. Είναι αυτό που κάνει τον καθένα μας να αισθάνεται ευτυχία και γι' αυτό να το αποζητά. Αυτό μπορεί να είναι ένα σπίτι, μια χώρα, ένα ταξίδι, ένας άνθρωπος, μια ανάμνηση, ένα συναίσθημα, κάτι άπιαστο, κάτι μακρινό. Είναι μικρές ευτυχισμένες στιγμές που ζούμε στην καθημερινότητά μας. Είναι ο μικρός μας παράδεισος!

(Αποσπάσματα για τη γλώσσα από τον φανταστικό κόσμο της Ρόζας)

α) «Η γλώσσα δεν είναι μόνο τα λόγια. Είναι και η ιστορία των ανθρώπων. Αυτά που θυμούνται αλλά και αυτά που ονειρεύονταν».

Η γλώσσα είναι ο πολιτισμός, η ιστορία, η ταυτότητά μας. Η ιστορία των λέξεων είναι η προέλευση της γλώσσας μας, η σκέψη μας, τα συναισθήματά μας. Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει να κρατάμε τη γλώσσα ζωντανή, όπου κι αν βρισκόμαστε.

β) «Όταν πεθαίνει μια γλώσσα, πεθαίνουν μαζί της τα παραμύθια, τα τραγούδια και τελικά κι ένα κομμάτι του κόσμου».

Μέσα από την ιστορία αυτή βλέπουμε πόσο σημαντική είναι η διατήρηση της γλώσσας για έναν λαό. Στη λογοτεχνία και την ποίηση αντικατοπτρίζεται η ιστορία, ο πολιτισμός, η τέχνη των ανθρώπων. Κρατώντας «ζωντανή» τη γλώσσα μας μοιραζόμαστε εμπειρίες, γνώσεις και συναισθήματα. Όταν πεθαίνει μια γλώσσα, ο πολιτισμός γίνεται φτωχότερος.

ΑΣΚΗΣΗ 2

- ✓ **α) Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα – ιδέες που ήθελε να περάσει η συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία;**

Ονειρεύομαι θα πει μεγαλώνω. Όσο περιμένεις την επόμενη μέρα, τόσο εύχεσαι αυτή η μέρα να είναι καλύτερη. Ο στίχος που «φιλοξενείται» στον τίτλο του τελευταίου κεφαλαίου είναι ο εξής: «Ένας δρόμος υπάρχει, ένας τρόπος... αν πιστέψουμε, αν γίνουμε, αν πορευτούμε».

β) Πώς αντιλαμβάνεσαι τον τίτλο του βιβλίου; Εσύ φοράς κάπου-κάπου «παπούτσια με φτερά»; Κι όταν τα φοράς... πού σε ταξιδεύουν;

Τα παπούτσια με φτερά είναι κάτι μαγικό που μας βοηθά να ταξιδέψουμε στη φαντασία και να κάνουμε τα όνειρά μας πραγματικότητα. Τα παπούτσια με φτερά είναι το όνειρο που σου δίνει δύναμη να συνεχίσεις, να νοιάζεσαι για τους άλλους και να αγαπάς τον εαυτό σου, είναι αυτό που σου δίνει κουράγιο, για να αντιμετωπίσεις τις δυσκολίες της ζωής.

ΑΣΚΗΣΗ 3

- ✓ **Στο βιβλίο υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στα οποία διαφαίνονται τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά μετανάστες/πρόσφυγες και οι οικογένειές τους. Ποια από αυτά τα αποσπάσματα ξεχώρισες και γιατί; Γράψε ποια θεωρείς ότι είναι, κατά τη γνώμη σου, τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά των μεταναστών που ζουν σε μια «άλλη» πατρίδα.**

Όπως φαίνεται στο βιβλίο «Παπούτσια με φτερά», τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ένας πρόσφυγας σε μια ξένη χώρα δεν είναι λίγα, κυρίως όταν είναι παιδί. Στο κεφάλαιο «Τώρα είναι απλός θεατής» περιγράφεται μία σύγκρουση ανάμεσα στον Κωστή, ο οποίος είναι ξένος, και κάποιους άντρες. Ο Κωστής και η παρέα του έπαιζαν ποδόσφαιρο, όταν άθελά του έριξε την μπάλα στο περίπτερο της γειτονιάς. Τότε ήταν που εμφανίστηκαν οι άντρες και απείλησαν τον

Κωστή. Η κυρία Ειρήνη που είχε το περίπτερο, πήγε να τον υπερασπιστεί.

Η άποψή μου είναι πως δεν θα είχε συμβεί τίποτε ή τουλάχιστον όχι τόσο μεγάλη φασαρία, αν την μπάλα την είχε πετάξει ένα Ελληνόπουλο. Είναι πολύ εύκολο να μαλώνεις κάποιον πιο αδύναμο, ειδικά όταν είναι παιδί, επειδή θεωρείς ότι δεν έχει δικαίωμα να ζει κοντά σου και να είναι ισότιμο μέλος της κοινωνίας. Επίσης, στο κεφάλαιο «Εμείς, ωστόσο, δεν φύγαμε γιατί το θέλαμε» περιγράφεται ακόμη μία ρατσιστική συμπεριφορά. Πλέον όχι μόνο με λεκτική αλλά και σωματική βία γίνεται επίθεση σε ένα κατάστημα ξένων. Η Ρόζα και ο Χασίμ είχαν πάει να επισκεφτούν το ψιλικατζίδικο που υπήρχε στην παλιά γειτονιά της Ρόζας, και τότε κάποιος έσπασε τα τζάμια του μαγαζιού, για να εκφοβίσει τους ιδιοκτήτες του, τον Μούσα και τη Ρίμα, που ήταν ξένοι. Το γεγονός αυτό αποτελεί παράδειγμα του ρατσισμού που αντιμετωπίζουν όσοι έρχονται από άλλες πατρίδες και είναι διαφορετικοί. Ο κόσμος νιώθει φόβο για αυτούς τους ανθρώπους. Έτσι, αντί να επιδιώξει να τους γνωρίσει καλύτερα και να υποστηρίξει το δικαίωμά τους να είναι διαφορετικοί, τους δείχνει ότι είναι ανεπιθύμητοι. Ας μην ξεχνάμε, όμως, ότι είμαστε ένας λαός που έχει βιώσει τη μετανάστευση.

